

РЕШЕНИЕ

№ 2854

гр. София, 27.08.2010 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, II отделение 23 състав, в публично заседание на 17.05.2010 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Антоанета Аргирова

при участието на секретаря Ина Андонова, като разгледа дело номер **5116** по описа за **2009** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е с правно основание чл.216, ал.6 и е по реда на чл.219 от ЗУТ.

Образувано е по жалба на Б. К. Ш. и Е. В. Ш. срещу Заповед №ДК-10-90/23.06.2009г. на началника на С., с която е отменено Разрешение за строеж №323/14.10.2005г., издадено от главния архитект на район "Л", СО и одобрения инвестиционен проект. Наведените основания са за допуснати съществени процесуални нарушения и нарушение на материалния закон при издаването на обжалваната заповед. Конкретните фактически твърдения в подкрепа на сочените нарушения са, че оспорената заповед е издадена по недопустима жалба в производството по чл.216, ал.5 от ЗУТ-подадена от лица, които нямат качеството на заинтересовани страни съгласно разпоредбата на чл.149, ал.2 от ЗУТ, а допълнително-че жалбата е била просрочена. Твърди се още, че административният орган неправилно бил приел, че строежът, предмет на отмененото от него разрешение за строеж „Вътрешно преустройство на остъклена тераса на апартамент №8” е обща част на сградата. Иска се АС-С. град да постанови решение, с което да отмени обжалваната заповед.

В с.з.пред АС-С. град двамата жалбоподатели се представляват от: А., а жалбоподателят Ш. и от от адв.П, които поддържат жалбата и моли за уважаването ѝ, както и за присъждане на направените по делото разноски. В депозирана по делото писмена защита на 25.05.2010г. подробно се аргументира основателността на жалбата

Ответникът-началникът на РДНСК, Югозападен район се представлява от юрисконсулт Сибинова, която оспорва допустимостта на жалбата като подадена от лице без представителна власт, а при условията на евентуалност-нейната основателност.

Заинтересованите страни се представляват: Е. К.-от адв.С, а А Д. Д.- от А.. И двамата пълномощници оспорват допустимостта на жалбата, а при условията на евентуалност-нейната основателност, като излагат подробни съображения за това в депозираните по делото писмени становища /л.114, л.154, л.214/ както и в писмена защита, депозирана на 25.05.2010г.

Административен съд-С. град, след като обсъди релевираните с жалбата основания, доводите на страните в съдебно заседание, прецени събраните по делото доказателства по реда на чл.235 от ГПК, вр.чл.144 от АПК и служебно, на основание чл.168, ал.1, вр.чл.146 от АПК, провери изцяло законосъобразността на обжалвания акт, намира следното от фактическа и правна страна :

Жалбата е допустима.

Подадена е срещу акт, който подлежи на оспорване по съдебен ред и от лица, легитимирани да го оспорят в качеството неблагоприятно засегнати от него адресати. За спасен съдът приема и преклузивният 14-дневен срок за подаването на жалбата, след като в адм.преписка липсват доказателства за датата на съобщаване на оспорената заповед и административният орган не твърди нейното просрочие. Възражението на заинтересованите страни за недопустимост на жалбата поради подаването и от адв. Карапетров без представителна власт и неизпълнение на указанията, дадени по реда на чл.158, ал.1 от АПК, съдът намери за неоснователно с протоколно определение от 19.10.2009г. /л.146 от досието на делото/.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

С договор за учредяване право на строеж, сключен във формата на нотариален акт №61, т.І, рег.№3478, дело №58/1999г. на н-с, рег.№270, с район на действие-СРС /л.21/, заинтересованите страни по делото А. Д. и Е. К., като собственици на УПИ /парцел преди влизането в сила на ЗУТ на 31.03.2001г./ са учредили на „БИГЛА-III” ООД, представлявано от Б. Ш. правото да построи в посоченото УПИ МЖС, състояща се от гаражи на приземния етаж, магазини на партера, 5 етаж и подпокривно пространство. Собствениците-учредители /заинтересованите страни по делото/, със същия договор, са си запазили и взаимно са си учредили право на строеж за изрично посочени в нот.акт №66/91 обекти. ЖС е била изградена и ползването ѝ разрешено с Разрешение за ползване №275-РП-ТДИ-Ю-440/11.12.2001г. на ДНСК /л.51/. Съгласно договор за замяна, във формата на нот.акт №106, т.І, рег.№1693, дело №96/2002г. на н-с, рег.№203, с район на действие-СРС /л.49/, сключен между дружеството приобретател по нот.акт №61/99г. и жалбоподателите по делото Б. Ш. и Е. Ш., последните са придобили собствеността върху апартамент №8, находящ се на 6 жилищен етаж и покривно ниво от горе посочената жилищна сграда-кота 19,15 и кота+22.20, състоящ се на първо ниво от входно антре, дневна, кухня, две спални, две бани с тоалетни, стълбище към второ ниво; второ ниво-зимна градина и тераса, със застроена площ от 210,27 кв.м. /който не е сред изброените обекти в нот.акт №61 от 1999г., за които заинтересованите страни по делото са запазили правото на строеж /.

С разрешение за строеж №239/25.08.2005г./л.66/ на жалбоподателите, в качеството на собственици, е било разрешено остъкляването на терасата на апартамент №8, а впоследствие с Разрешение строеж №323/14.10.2005г., въз основа на одобрен инвестиционен проект на 14.10.2005г. /л.44/-„Вътрешно преустройство /на вече/ остъклената тераса. Строежът /”Вътрешно преустройство на остъклена тераса”/ е бил осъществен и въведен в експлоатация с Удостоверение №153/14.12.2005г. /л.41/.

На 23.04.2007г. е била подадена жалба срещу Разрешение строеж №323/14.10.2005г. за

„Вътрешно преустройство на остъклена тераса на апартамент №8” от заинтересованите страни в настоящото съдебно производство- А. Д. и Е. К. до началника на С. /л.18/. По повод тази жалба е било изпратено писмо изх.№С5-02-162/15.06.2007г. на С. /л.199/, за което, при обжалването му, АС-С. град, По., 28-ми състав е приел, че представлява незаконосъобразен отказ за произнасяне на компетентния орган със заповед по чл.216, ал.5 от ЗУТ, вкл. и по въпроса за допустимостта на жалбата срещу Разрешение строеж №323/14.10.2005г. и с влязло в сила на 11.01.2008г. определение от 05.11.2007г., постановено по адм.дело №2882/2007г. го е отменил и изпратил преписката на органа за решаване /л.200-л.203/. Междувременно, като се е мотивирал с наличието на висящо производство по адм.дело №2882/2007г. на АССГ, началникът на С. със Заповед №ДК-04-8/28.01.2008г. /л.17/ е спрял производството по жалбата на А. Д. и Е. К. срещу Разрешение строеж №323/14.10.2005г. Тази заповед, като противоречаща на влязъл в сила на 11.01.2008г. съдебен акт-определение по адм.дело №2882 от 2007г. на АССГ и на основание чл.177, ал.2 от АПК- е била обявена за нищожна с влязло в сила на 29.04.2009г. Решение №958 /л.11-л.15/, постановено по адм.дело №3461/2008г. по описа на АС-С. град, По., 38-ми състав, а преписката- върната за продължаване на действията по нея и изрично произнасяне в срок. С оглед на изложеното, съдът обуславя извода си, че по въпроса за допустимостта на жалбата на А. Д. и Е. К. срещу Разрешение строеж №323/14.10.2005г. на основанията спазен срок-чл.159, т.5 от АПК и правен интерес-чл.159, т.4 от АПК, вр.чл.149, ал.2 от ЗУТ, няма изрично съдебно произнасяне. По силата на влезлите в сила съдебни актове /посочени по-горе/, административният орган е бил задължен само да се произнесе със заповед по чл.216, ал.5 от ЗУТ по допустимостта и основателността на жалбата, което той е направил с обжалваната в настоящото съдебно производство Заповед №ДК-10-90/22.06.2009г. С нея, той е отменил Разрешение строеж №323/14.10.2005г., издадено на Шалеви от главния архитект на район „Лозенец”-СО и одобрения инвестиционен проект за строеж: „Вътрешно преустройство на остъклена тераса на апартамент №8 в ЖС, изградена в УПИ XIV-56, кв.272 по плана на гр.С., м.”Л I част” / л.4/. За да постанови този резултат, административният орган е намерил жалбата за допустима и основателна. Допустимостта на жалбата е мотивирал с това, че съгл.нот.акт №61/1999г., А. Д. и Е. К. са заинтересувани лица по смисъла на чл.149, ал.2 от ЗУТ /без да конкретизира, от коя от трите уредени там хипотези същите черпят качеството си на заинтересовани страни/ и с това, че жалбата е подадена в срок предвид твърдението им, че са узнали за издаденото разрешение за строеж по повод представянето му пред СГС по адм.дело №0525/2006г. Основателността на жалбата- с нарушение на разпоредбите чл.183, ал.2 от ЗУТ и чл.185, ал.2 и ал.3 от ЗУТ, съгласно които надстрояване или пристрояване на сграда-ЕС се разрешава въз основа на договор за учредяване на право на надстрояване или пристрояване със собственика на УПИ в нотариална форма и декларация-съгласие с нотариална заверка на подписите на всички собственици в ЕС, а когато се завземат общи части-съгласието на всички етажни собственици, изразено с нотариална заверка на подписите, съотв.договор за прехвърляне на собственост в нотариална форма с останалите етажни собственици, ако с проекта за преустройство се предвижда присъединяване на обща част в сграда-ЕС към самостоятелен обект в ЕС или създаване на самостоятелен обект от обща част на сграда-ЕС. От представения одобрен ексекутивен проект на 27.03.2001г. от ДАГ, според административния орган се установявало, че се преустройва покрива на сградата, а не терасата към ап.8.

I.Изводите на административния орган за допустимост на жалбата на А. Д. и Е. К. срещу Разрешение строеж №323/14.10.2005г., като краен резултат са законосъобразни при следните уговорки:

1.Обратно на твърденията на защитата на жалбоподателите Шалеви /л.184-л.194/, представянето и приемането на Разрешение строеж №323/14.10.2005г. по адм.дело №0525/2006г. по описа на СГС, ПИА състав /образувано само по жалба на Е. К., с която се е искало обявяването нищожността на писмо изх.№С5914-04-831/11.11.2005г. на началника на С., а при условията на евентуалност-отмяната му като незаконосъобразно заедно с Разрешение строеж №239/25.08.2005г. за остъкляване на същата тераса/, не представлява надлежно съобщаване по смисъла на § 4, ал.1, предл.първо от ДР на ЗУТ /редакция, действаща до изменение ДВ, бр.61 от 27.07.2007г./. Освен че липсват данни за надлежно съобщаване на процесното разрешение за строеж-№323/14.10.2005г., което е релевантният факт за определяне на началния момент, от който тече преклузивният 14-дневен срок по чл.215, ал.4, вр.чл.216, ал.2 от ЗУТ, в представените писмени доказателства липсват и данни /л.190 и л.194/, от които да може да се направи категоричен и несъмнен извод за момента на узнаване на процесното разрешение за строеж от Е. К.. Видно от представения съдебен протокол за с.з. на 14.03.2007г. /л.191-л.192/, Е. Маноах не е присъствала лично на него и няма доказателства представляващия я в него пълномощник-адв.С да е разполагал с представителна власт за извършването и приемането на действия, извън предмета на адм.дело №0525/2006г. по описа на СГС, което е било образувано по жалба срещу друг акт / писмо изх.№С5914-04-831/11.11.2005г., съотв. РС №239/25.08.2005г./. Поради това не може да се приеме, че е налице и узнаване на процесното РС на 14.03.2007г. от Е. Маноах чрез пълномощника ѝ в друго съдебно производство и с предмет-различен от предмета на настоящото дело. Още по-малко са налице данни за съобщаване на процесното РС на другата, обжалвала го страна- А. Д.. При това положение и след като липсват доказателства за надлежно съобщаване на акта и безспорни такива за датата на фактическото му узнаване от обжалвалите го страни, правилно административният орган е приел жалбата им за подадена в срок.

2. От обстоятелството, че органът не е посочил приложимата хипотеза на чл.149, ал.2 от ЗУТ за определяне качеството на ЗС на обжалвалите процесното РС А. Д. и Е. К., не следва, че за тях липсва правен интерес. В качеството им на собственици на обекти в ЕС, те са легитимирани, съгласно чл.149, ал.2, т.3 от ЗУТ, да оспорват РС, издадени за преустройство на обекти, които са индивидуална собственост на друг етажнен собственик, без значение дали това преустройство е в обема и вида по чл.185, ал.1 или ал.2 от ЗУТ. Последното е относимо към материалноправните предпоставки за законосъобразното издаване на РС, но не и към качеството „ЗС” на останалите етажни собственици в ЖС. С тези съображения, съдът намира за неоснователно и възразението на жалбоподателите Шалеви, че обжалваната заповед е била издадена по недопустима жалба, като подадена от лица без правен интерес-чл.159, т.4 от АПК, вр.чл.149, ал.2, т.3 от ЗУТ.

II. Преценката на административния орган относно основателността на жалбата на А. Д. и Е. К. срещу Разрешение строеж №323/14.10.2005г. е резултат, обаче, от допуснати съществени процесуални нарушения в процеса на преценка на релевантните по случая доказателства и изграждане на фактическите му изводи и неправилно приложение на материалния закон:

1. За да обоснове нарушение на разпоредбите чл.183, ал.2 от ЗУТ и чл.185, ал.2 и ал.3

от ЗУТ при издаването на процесното РС, административният орган, от една страна, е изложил взаимно изключващи се фактически изводи, а от друга, се е позовал на неотнормимо към правния спор доказателство- ексекутивен проект на 27.03.2001г. от ДАГ: Административният орган е приел, че строежът, за който е издадено процесното разрешение за строеж- вътрешно преустройство на остъклена тераса на ап.8 в ЖС на бул."Джеймс Баучер" №. е собственост на жалбоподателите Шалеви съгл. нот. акт №106/2002г. и едновременно с това – че е обща част на ЖС-ЕС, съгл. одобрения на 27.03.2001г. ексекутивен проект. В тази връзка, съдът намира, че след като ЖС-ЕС е била окончателно изградена и ползването ѝ разрешено с Разрешение за ползване №275-РП-ТДИ-Ю-440/11.12.2001г. на ДНСК -л.51 /въз основа на одобрен на 15.10.1998г. проект, преодобрен на 23.11.1999г., 27.03.2001г. проекти, ексекутивна документация, одобрена на 26.11.2001г., разрешение за строеж №33/28.05.1999г., протокол за определяне на строителна линия и ниво №33/28.05.1999г. и проверки на контролираните нива цокъл, корниз и било/, е отпаднало действието на строителните книжа, издадени преди Разрешението за ползване на ЖС-ЕС. Законосъобразността тези строителни книжа е неотнормимо към последващо издаденото и обжалвано по чл.216 от ЗУТ Разрешение строеж №323/14.10.2005г. за вътрешно преустройство на остъклена тераса на ап.8 /л.44/, въз основа на одобрен за това преустройство инвестиционен проект/л.80-л.97/ и недопустимо измества и разширява предмета на делото. Разрешението за строеж и одобрените проекти за ЖС-ЕС са могли да бъдат обжалвани в отделно самостоятелно производство, от всички заинтересовани лица по чл.149, ал.2 от ЗУТ, сред които безспорно са А. Д. и Е. К.. След като те не са упражнили това свое право, не могат в производство по обжалване на последващо издадено разрешение за строеж, касаещо преустройство на обект, индивидуална собственост на етажнен собственик, да релевират възражения за незаконосъобразност на строителните книжа за самата ЖС-ЕС По тези съображения, неотнормимо към делото е и заключението на в.л.инж.Х. по СТЕ /л.252-л.253/, както и наличието на два идентични, одобрени от ДАГ проекта на 27.03.2001г./л.56-л.57 и л.218-л.219/., единият от които съдържа подписи на собственици на УПИ, в който е изградена ЖС-ЕС, а другият без такива подписи /в каквато насока се релевира възражение от пълномощниците на заинтересованите страни по делото-л.214-л.215/. Неотнормимо към предмета на делото е и възражението на заинтересованите страни /л.154-л.155 / дали е налице надстройкаване на ЖС-ЕС с два етажа над обема на учреденото с нот. акт 61/1999г. право на строеж и ако е налице, кой е собственик на надстроеното на основание действието на приращението-чл.92 от ЗС. В тази връзка, за съда недоумение буди и фактът, защо в хипотеза на контрол за законосъобразност на издадено разрешение за строеж за вътрешно преустройство, каквото е процесното, административният орган се позовава на разпоредбата на чл.183, ал.2 от ЗУТ, която се отнася до надстройкаване или пристрояване на сграда-ЕС/т.е. увеличаване обема на сградата във вертикално или хоризонтално отношение/.

2. Съгласно чл.38, ал.1 от ЗС, при сгради, в които етажи или части от етажи принадлежат на различни собственици, общи на всички собственици са земята, върху която е построена сградата, дворът, основите, външните стени... , вътрешните разделителни стени между отделните части, вътрешните и всичко друго, което по естеството си или по предназначение служи за общо ползване. Общите части не могат да се делят /чл.38, ал.3 от ЗС/, те нямат самостоятелно юридическо съществуване, поради което не могат да бъдат предмет на прехвърлителни сделки и на придобивна

давност. Сградите обаче могат да съществуват без някои общи части, ако те са такива по предназначение/не по естеството си/ и ако предназначението им е променено по съгласие на всички собственици. В този смисъл, когато таванът /подпокривното пространство/ или част от него представлява общ незастроен обем между последната етажна плоча на изградената част от покривната конструкция, стойността на този обем е разпределена между останалите обекти съобразно идеалните им части. Това подпокривно пространство е обща част, но ако то има необходимата височина, пространство и обем за изграждане на самостоятелни обекти и могат да се обособят общи части за преминаване и достъп до редовна стълба, подпокривното пространство представлява обща част по предназначение, без която сградата може да съществува и може да бъде предмет на прехвърлителни сделки и на придобивна давност /Решение №1700 по гр.д.733/2000г., ВКС, IV г.о., чл.102, ал.2 от Наредба №7 от 22.12.2003г. за ПНУОВТУЗ /. По делото е приет като писмено доказателство нот.акт №106, дело №96/2002г. /л.49/, сключен между дружеството приобретател по нот.акт №61/99г. и жалбоподателите по делото- Б. Ш. и Е. Ш., в съответствие с който, последните са придобили в индивидуална собственост апартамент №8, находящ се на 6 жилищен етаж и покривно ниво от горе посочената жилищна сграда, състоящ се на първо ниво от входно антре, дневна, кухня, две спални, две бани с тоалетни, стълбище към второ ниво; второ ниво-зимна градина и тераса. Този нотариален акт се ползва с обвързваща материална доказателствена сила, в съответствие с която съдът, в пределите на настоящото производство е длъжен да приеме, че приобретателят, посочен в него е собственик на посочения недвижим имот. Тази доказателствена сила не е необорима, но тя може да бъде оспорена само като се оспори правото на собственост на титуляра, който нот.акт легитимира като собственик /в случая- жалбоподателите Шалеви/ по общия исков ред пред гражданските съдилища, било защото са договаряли с несобственик /дружеството-праводател-„БИГЛА ПП”ООД, в съотв. със защитната теза за осъществена хипотеза на приращение по чл.92 от ЗС в полза на собствениците на земята/, било защото е налице юридически невъзможен предмет за придобиване, с оглед изложеното от съда по-горе. По делото не се твърди и няма данни правото на собственост на Шалеви да е било оспорено и отречено със сила на пресъдено нещо по исков ред от заинтересованите страни Д. и Маноах, в качеството им на етажни собственици в защита на обща част /каквато обща част твърдят, че представлява терасата на ап.8-л.115/, съотв. нотариален акт №106/2002г. да е бил отменен по чл.431, ал.2 от ГПК/отм./ или чл.537, ал.2 от сега действащия ГПК. С оглед на изложеното, съдът, приема, че терасата, за преустройството на която е било издадено процесното разрешение за строеж, отменено с обжалваната в настоящото производство заповед, не е обща част, а част от отделен обект-ап.8 в сграда-ЕС, собственост на жалбоподателите Шалеви.

3. С оглед на всичко изложено по-горе и въз основа на заключението на вещото лице арх.А. /л.259-л.260/, което съдът кредитира, с изключение на т.1 и приема за установено, че с процесното разрешение за строеж е било одобрено преустройство на част от собствен жилищен обект-остъклена тераса на ап.8. Това преустройство е от вида и характера на визираното в чл.185, ал.1 от ЗУТ, за което не се изисква съгласието на останалите собственици на ЕС-чл.185, ал.1, т.1-т.5 от ЗУТ, тъй като не се променя предназначението му /остава част от жилище/; не се отнемат общи части; не се изменят съществено общи части /преустройството е вътрешно/; свързва се вътрешна инсталация с общи мрежи, преминаващи през или до делителната стена, или през обслужващи

помещения по една вертикална ос и се прекарва нова инсталация, която не засяга помещения на отделни собственици. Последните две хипотези-чл.185, ал.1, т.6 и т.7 от ЗУТ са неотнормирани към процесния случай, доколкото касаят преустройство на обекти в нежилищни сгради, съотв. обекти за нежилищни нужди в жилищни сгради и не следва да бъдат коментирани. Поради това съдът не кредитира т.1 от заключението на ВЛ А., тъй като в нея са коментирани неотнормирани към спора разпоредби-чл.38, ал.5,6, и ал.7 от ЗУТ/чл.185, ал.1, т.7 от ЗУТ/, доколкото същите касаят помещения и обекти за нежилищни нужди в жилищни сгради, а процесната тераса, и след остъкляването ѝ въз основа на РС №239/25.08.2005г., на основание чл.108, ал.1, т.4 от Наредба 7 от 22.12.2003 г. за ПНУОВТУЗ, е пространство към жилище. Този извод на съда не се променя от обстоятелството, че в последното по делото с.з. е представена от заинтересованите страни и приета като писмено доказателство Заповед №ДК-10-52/27.04.2010г. на началника на РДНСК, Югозападен район, с която е отменено Разрешение за строеж №239/25.08.2005г. за „Остъкляване на тераса на апартамент №8” /л.264-л.266/. Налице два отделни самостоятелни административни акта- РС №239/25.08.2005г. и процесното РС №323//17.10.2005г., между които не съществува връзка на обусловеност /Определение №394 от 11.01.2008г. по адм.дело №12741/2007г. на ВАС, По.-л.202-л.203 от досието на делото/. Отделно от това, съответствието на обжалвания акт с материалния закон се преценява към момента на издаването му- чл.142, ал.1 от АПК. Към момента на издаването на обжалвания в настоящото съдебно производство акт-23.06.2009г., РС №239/25.08.2005г. не е било отменено, а към момента на приключване на устните състезания по делото-17.05.2010г.- Заповед №ДК-10-52/27.04.2010г. на началника на РДНСК, Югозападен район за неговата отмяна не е била влязла в сила и не може да бъде ценена като нов факт от значение за делото, който има обратно действие-чл.142, ал.2 от АПК.

С тези мотиви, съдът намери обжалваната заповед, с която е с която е отменено Разрешение за строеж №323/14.10.2005г., издадено от главния архитект на район”Л”,СО и одобрения инвестиционен проект, за издадена при съществени нарушения на административно производствените правила и в противоречие с приложимия материален закон- отменителни основания по чл.146, т.3 и т.4 от АПК.

С оглед изхода на спора и на основание чл.143, ал.1 от АПК, искането на жалбоподателите за присъждането на направените по делото разноски е основателно и следва да бъде уважено за сумата общо в размер на 1768 лева. от които 10 лева заплатена д.т. за жалба срещу адм.акт, 250 лева-възнаграждение за вещо лице; 8 лева-преводни банкови комисионни и 1500 лева-заплатено възнаграждение за защита осъществена от един адвокат и при липса на искане от ответника за намаляването му поради прекомерност.

Предвид изложеното и на основание чл.172, ал.2, предл.2 и чл.143, ал.1 от АПК, Административен съд С.-град, II о., 23-ти състав

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ, по жалба на Б. К. Ш. и Е. В. Ш., Заповед №ДК-10-90/23.06.2009г. на началника на С. /сега началника РДНСК, Югозападен район/, с която е отменено

Разрешение за строеж №323/14.10.2005г., издадено от главния архитект на район "Лозенец", СО и одобрения инвестиционен проект за строеж „Вътрешно преустройство на остъклена тераса на апартамент №8 в ЖС, находяща се в УПИ XIV-56, кв.272 по плана на гр.С., м."Лозенец-І част" и административен адрес:гр.С., ул.Джеймс Баучер" №., ап.8.

ОСЪЖАДА РДНСК, Югозападен район да заплати на Б. К. Ш., ЕГН * и Е. В. Ш., ЕГН * сумата в размер на 1768 /хиляда седемстотин шестдесет и осем/ лева, представляваща направени по делото разноски.

Решението може да бъде обжалвано чрез Административен съд С.-град пред Върховен административен съд на РБ в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Решението да се съобщи на страните чрез изпращане на препис от него по реда на чл.137 от АПК.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: